

Una interessant conversa amb el Secretari General del P.S.U. i Conseller d'Economia de la Generalitat, camarada Joan Comorera. *Treball*, núm. 746, 8 desembre 1938.

Aquests últims dies alguns diaris han intentat reviure, amb arguments que no responen a la realitat, una qüestió temps ha aclarida: la participació de les sindicals –o més concretament– la participació de la CNT en el Govern de la Generalitat.

Amb solts, articles o comentaria, hom ha intentat bastir un edifici imaginari de confabulacions i actituds que no existeixen. Hom ha volgut donar, també, a la darrera reunió del Govern de Catalunya, un abast que no tenia. Que no hi havia perquè tenir-lo.

Amb tot, hem cregut interessant puntualitzar, una vegada més, la posició clara i diàfana en tot moment del nostre Partit. I no res millor que una conversa amb el nostre estimat secretari general, camarada Joan Comorera, conseller d'Economia, el qual, reintegrat a les seves tasques després d'una indisposició que l'ha retingut al llit uns dies, ha acceptat gustosament de respondre les nostres preguntes.

Plantejada la qüestió principal, el nostre company Comorera, ha contestat:

–La CNT no és al Consell de la Generalitat perquè va sortir-ne voluntàriament en produir-se la crisi del mes de juny del 1937. No hi és, perquè en produir-se la crisi del Govern de la República (març-abril) i en plantejar-se novament a Catalunya la qüestió de la seva participació en el Govern de la Generalitat, la seva actitud no facilità la solució.

La declaració del nostre company és rotunda. Amb tot, demanem una ampliació. I Comorera afegeix:

–Quan es produí la crisi de maig i es constituí el Govern amb un representat UGT i un representant CNT, quedà plantejat un problema polític. Això donà lloc a diverses reunions en les quals el President de la Generalitat –que manté tothora la responsabilitat del seu càrrec i no defuig mai el judici de l'opinió pública– va exposar i concretar el seu pensament i va arribar a la formació d'un

Govern de tots els partits i organitzacions sindicals amb plena conformitat de tots ells i fou aleshores que la CNT, prenent com a pretext la incorporació d'Acció Catalana –i dic pretext perquè la CNT havia compartit la responsabilitat del Govern amb Acció Catalana en anteriors Consells– va plantejar la qüestió en termes impossibles d'acceptar ni pel President ni per ningú, i això determinà que el President Companys constituís el Consell actual.

La posició del nostre President era la justa perquè tothom podia interpretar la retirada de la CNT com una retirada voluntària, pel que fos, perquè el pretext no era pretext.

El PSU –continua el company Comorera– no va ésser cap obstacle a la reincorporació de la CNT. A honor a la veritat, tampoc no pot fer-se cap mena de càrrec ni al President Companys, ni a Esquerra Republicana, ni a Acció Catalana, ni als Rabassaires. El PSU va donar la seva conformitat al fet que, sense provocar una crisi, puix que no hi havia de què, hom procedís a un eixamplament del Govern de la Generalitat amb un representant UGT i un representant CNT, i acceptà també que en aquest nou Consell hi tingués una representació, sense Departament, Estat Català. En acceptar la solució esmentada i per tal que ningú n pogués creure que el nostre Partit cercava una situació de privilegi, declararem que el PSU renunciaria al lloc que hagués d'ésser atorgat a la UGT. Aquesta solució justa i exactament igual a la donada al Govern de la República, no fou acceptada per la direcció de la CNT.

En realitat, els dirigents de la CNT no tractaven, ni tracten ara, de constituir a Catalunya un Govern de formació igual o semblant al Govern de la República, integrat per totes les forces antifeixistes del país, sinó que, contràriament al que s'ha fet al Govern de la República, aquests dirigents han pretès, contra l'interès de la nostra guerra i les relacions entre el nostre poble i les democràcies mundials, provocar una crisi de fons per a retornar a un Govern sindical. És aquest el problema.

L'experiència del Govern sindical s'ha fet a la República i s'ha fet a Catalunya. A Catalunya, ningú no ha oblidat aquell experiment que va ésser clos el mes de maig del 37 i a Catalunya ningú, entre els partits i organitzacions que formen el Consell, ni la pròpia base de la CNT, no pot tenir ni té interès a repetir-lo. Aquest problema ha estat superat per l'experiència i no cal parlar-ne més.

–Si la CNT ha acceptat formar part del Govern de la República en determinades condicions, per què no accepta les mateixes condicions per a formar part del Govern de Catalunya?

–Aquest és un aspecte de la qüestió que, com a catalans, ens fereix. ¿Com és possible admetre que el President de Catalunya sigui tractat diferentment de com ho ha estat el President del Govern de la República, Dr. Negrín? La CNT d'Espanya, fent-se càrrec de la situació i acceptant plenament la seva responsabilitat en la lluita contra l'enemic comú, donà al President Negrín totes les facilitats necessàries per què es constituís un Govern amb representació de totes les forces antifeixistes del país? ¿Per què aquestes facilitats no les ha volgudes donar la CNT de Catalunya al President de la Generalitat? La posició de la CNT no és justa. Tampoc no és admissible, perquè li consta oficialment quin era el pensament del nostre President i quina va ésser l'opinió del nostre Partit, i, no obstant això, pretén enrair l'ambient i dificultar la marxa normal de Front Popular volent fer creure en l'existència d'una «sinistra» confabulació. No cal repetir ni demostrar que això no existeix. Són els partit polítics els que han de governar, perquè cadascun d'ells representa un conjunt homogeni de criteri i de conducta, la qual cosa no succeeix ni pot succeir amb les organitzacions sindicals constituïdes per treballadors de tots els criteris i de totes les conductes. Aquesta posició, donades les circumstàncies actuals de la nostra lluita, no s'oposa a una incorporació de col·laboració de les organitzacions sindicals.

–Així, doncs, la posició del Partit Socialista Unificat és declara...

–En efecte. Nosaltres no voldríem ésser interpretats capriciosament per ningú, ni –molt menys– amb mala fe. En tot moment, la posició del PSU ha estat clara, concreta i pública. No cal sinó recordar el meu informe del Ple ampliament del Comitè Central del nostre Partit celebrat al Palau de la Música Catalana. I el meu discurs del Tívoli en el qual jo –en nom del Partit– vaig declarar el que ara he repetit. No podia ésser pas d'altra manera, perquè la nostra línia fonamental és la unitat: unitat en e si del Front Popular, unitat de tots els pobles hispànics, unitat política dels partits de classe, unitat sindical. Treballem i seguirem treballant cada dia amb més fe i més entusiasme per la creació d'una Central Sindical única i volem per a nosaltres l'honor d'ésser els paladins de la unitat

sindical, com hem estat, els primers al món! Creadors de la unitat política dels treballadors.

Aquesta línia fonamental d'unitat s'estén a tot el camp polític antifeixista de Catalunya. Hem dit i repetim que considerem històricament necessari el reforçament de la participació de Catalunya en el Govern de la República, incorporant als seus organismes fonamentals polítics, econòmics i militars, els dos partits majoritaris del nostre país, PSU i Esquerra Republicana de Catalunya, així com també aquells valors positius del nostre conjunt polític i social. Malgrat tot, perseverarem en aquesta línia perquè fora d'ella no hi ha victòria possible, perquè en la seva aplicació estricta i el més ràpidament possible, hi trobarem la solució justa de tots els problemes de tipus econòmic i social plantejats avui arreu de la República. Cal liquidar el que resti de la base financera econòmica del feixisme, constituïda per la banca, la gran indústria, la gran propietat territorial i urbana –representants d'aquella gran burgesia que finançà la traïció. Cal també no atemptar absolutament contra un dret d'intervenció en la direcció econòmica del nostre país de la classe treballadora que s'ho ha guanyat de sobra amb la seva sang generosa, amb la seva abnegació sense límits i amb els seus sacrificis d'aquests dos anys i mig i amb la seva competència indiscutible, posada a prova, que ningú no gosarà negar, ni discutir.

Donem per acabada la conversa. Estem segurs que la posició del Partit Socialista Unificat de Catalunya davant d'aquestes qüestions, com davant de totes, resta perfectament clara.

Ens acomiadem. Ja a la porta al marge de l'interviu, el nostre estimat company remarca:

–I no seria possible que el Govern de Catalunya fos respectat com ho és el Govern de la República? Si no és possible plantejar qüestions d'aquest ordre al Govern de la República –i és just que no es plantegin– per què es plantegen al Govern de la Generalitat? Per què s'ha de permetre una coacció sistemàtica contra el nostre President? Dos pesos i dues mesures, no.

L.A.B.

